

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 17Co/984/2013
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6712213905
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 02. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Zita Nagypálová
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2014:6712213905.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Zity Nagypálovej a sudcov JUDr. Ing. Jána Gandžalu, PhD. a Mgr. Dušana Ďuriana, v právnej veci navrhovateľa Y. E. nar. XX.XX.XXXX, bytom vo A., E. M. U. č. XX, zastúpeného právnym zástupcom Ulianko & Holčík, s.r.o., IČO: 36856517, so sídlom vo Zvolene, Námestie SNP č. 41, v mene ktorého pred súdom koná JUDr. Michal Holčík, advokát a konateľ, proti odporcovi Slovenská republika, za ktorého pred súdom koná Generálna prokuratúra Slovenskej republiky, so sídlom v Bratislave, Štúrova č. 2, o zaplatenie 1.668,65 € s príslušenstvom, o odvolaní odporcu proti rozsudku Okresného súdu Zvolen č. k. 13C/120/2012-145 zo dňa 16.09.2013, takto

rozhodol:

Rozsudok okresného súdu **p o t v r d z u j e**.

Odporca je **p o v i n n ý** nahradiť navrhovateľovi trovy odvolacieho konania v sume 106,97 € na účet právneho zástupcu navrhovateľa Ulianko & Holčík, s.r.o., IČO: 36856517, so sídlom vo Zvolene, Námestie SNP č. 41, do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

Proti tomuto rozsudku je dovolanie **p r í p u s t n é**.

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom okresný súd uložil odporcovi povinnosť zaplatiť navrhovateľovi sumu 1.668,65 € spolu s úrokmi z omeškania vo výške 8,75 % ročne zo sumy 1.668,65 € od 03.09.2012 do zaplatenia a nahradiť mu trovy konania v sume 461,64 € na účet právneho zástupcu navrhovateľa. Okresný súd vychádzal zo zistenia, že uznesením príslušného policajta sp. zn. ČVS: ORP/2039/1-OSV-BB-2009 zo dňa 18.10.2010 bolo navrhovateľovi vznesené obvinenie z prečinu ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 Trestného zákona a prečinu výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a) Trestného zákona; v súvislosti s uvedeným trestným stíhaním si navrhovateľ zvolil obhajcu v osobe JUDr. Michala Holčíka, advokáta; proti uzneseniu o vznesení obvinenia podal navrhovateľ prostredníctvom svojho obhajcu v zákonom stanovenej lehote sťažnosť; prokurátor okresnej prokuratúry uznesením sp. zn. 1Pv/2/2010 zo dňa 19.11.2010 uvedenú sťažnosť navrhovateľa zamietol; následne po podaní obžaloby okresný súd uznesením sp. zn. 1T/119/2011 zo dňa 04.01.2012, ktoré nadobudlo právoplatnosť a vykonateľnosť dňa 24.01.2012, trestnú vec navrhovateľa ako obvineného postúpil príslušnému obvodnému úradu na prejednanie ako priestupok, pretože dospel k záveru, že nejde o trestný čin; obvodný úrad rozhodnutím sp. zn. ObÚ-BB-VS3-2012/03088 zo dňa 06.02.2012 odložil vec bez toho, aby začal konanie o priestupku proti občianskemu spolunažívaniu z dôvodu, že zodpovednosť za priestupok zanikla. V konaní bolo preukázané, že za zastupovanie v uvedenom trestnom konaní zaplatil navrhovateľ obhajcovi trovy právneho zastúpenia v sume 1.277,42 € a hotové výdavky v sume 391,25 € za vypracovaný znalecký posudok; trovy právneho zastúpenia a hotové výdavky za znalecký posudok mal okresný súd preukázané vyúčtovaním a pripojeným trestným spisom sp. zn. 1T/119/2011, z ktorého vyplýva

11 úkonov právnej služby s režijnými paušálmi spolu s 20 % DPH v sume 908,52 €, náhrada za stratu času za 16 začatých polhodín s 20 % DPH v sume 237,12 € a cestovné náhrady s 20 % DPH v sume 131,78 € (okresný súd jednotlivé zložky trov právneho zastúpenia a hotových výdavkov v rozsudku podrobne špecifikoval); okresný súd mal príjmovými pokladničnými dokladmi preukázané, že na základe faktúr zaplatil navrhovateľ obhajcovi dňa 11.04.2012 sumu 1.277,40 € a dňa 15.05.2012 sumu 391,25 €. Okresný súd mal preukázané, že navrhovateľ žiadosťou zo dňa 23.05.2012 žiadal Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky o prerokovanie nároku na náhradu škody titulom vzniknutých trov právneho zastúpenia a hotových výdavkov s tým, že negatívna odpoveď zo strany ministerstva mu bola doručená dňa 03.09.2012. Z uvedených skutkových zistení vyvodil okresný súd právny záver, že nakoľko prokurátor zamietol sťažnosť navrhovateľa proti uzneseniu o vznesení obvinenia a trestná vec bola následne uznesením okresného postúpená obvodnému úradu na konanie o priestupku, uznesenie o vznesení obvinenia je v zmysle zákona č. 514/2003 Z. z. nezákonným rozhodnutím; keďže v súvislosti s trestným konaním vznikla navrhovateľovi škoda titulom zaplatených trov právneho zastúpenia a hotových výdavkov je odporca povinný ju navrhovateľovi nahradiť (v súvislosti s právnym posúdením veci poukázal okresný súd na nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II.ÚS/25/2011 zo dňa 24.03.2011 a rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3Cdo/194/2010 zo dňa 30.03.2011 a sp. zn. 4MCdo/15/2009 zo dňa 18.08.2010). Na základe uvedeného okresný súd návrhu navrhovateľa v plnom rozsahu vyhovel; priznanie úrokov z omeškania odôvodnil tým, že do omeškania s plnením sa odporca dostal dňom 03.09.2012, kedy bolo navrhovateľovi doručené oznámenie, že jeho nárok na náhradu škody nebude uspokojený v rámci predbežného prerokovania. S obranou odporcu spočívajúcou v tvrdení, že celé predmetné trestné konanie bolo vedené v súlade s trestným poriadkom, boli dodržané všetky zákonné predpisy s poukazom na uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II.ÚS/548/2012 zo dňa 07.11.2012 a súčasne nie je zrejmé, či si začatie trestného stíhania nezavinil samotný navrhovateľ s poukazom na § 8 ods. 6 písm. a) zákona č. 514/2003 Z. z. sa okresný súd vysporiadal tak, že v predmetnom trestnom konaní nezistil žiadne také okolnosti, na ktoré poukazoval odporca. Okresný súd sa osobitne zaoberal otázkou, ktorý štátny orgán koná v mene odporcu (štátu) a je oprávnený ho zastupovať v prejednávanej veci; vychádzal zo záveru, že pasívna legitímácia odporcu je nespochybniteľná; na druhej strane posúdenie, ktorý orgán je príslušný konať v mene odporcu (štátu) má však len procesný význam; otázka, ktorý orgán štátu vzhľadom na obsah a povahu daného sporu má v mene odporcu konať, nie je otázkou pasívnej legitímácie odporcu a zistené nedostatky v zastúpení odporcu majú povahu nedostatku procesných podmienok konania (R 48/1967); v prípade, ak je súd toho názoru, že za štát má konať iný orgán, ako bol označený účastníkom konania v návrhu, je povinný sa postarať o odstránenie procesnej vady návrhu; pri odstraňovaní tejto procesnej vady návrhu je súd povinný navrhovateľa poučiť o tom, ktorého štátneho orgánu sa prejednávaná vec týka; dokonca aj v prípade, ak navrhovateľ neoznačí správne štátny orgán, ktorý má konať v mene štátu, je súd povinný v záujme rýchlo vedeného konania konať s orgánom, ktorý je oprávnený v týchto vzťahoch menom štátu vystupovať. Navrhovateľ pôvodne označil za zástupcu odporcu Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, u ktorého podal žiadosť o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím; zákonom č. 412/2012 Z. z. bol zmenený zákon č. 514/2003 Z. z. s účinnosťou od 01.01.2013; touto novelou nebolo dané prechodné ustanovenie a ide o procesnoprávny predpis, nakoľko upravuje zastupovanie odporcu, preto pre ďalšie konanie sa od 01.01.2013 aplikuje znenie dané novelou, t.j. zákonom č. 412/2012 Z. z.; na základe uvedeného okresný súd v konaní ďalej so súhlasom navrhovateľa konal s Generálnou prokuratúrou Slovenskej republiky ako orgánom konajúcim v mene odporcu (štátu), hoci navrhovateľ pôvodne v návrhu označil za tento orgán Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky; okresný súd za irelevantnú označil skutočnosť, že žiadosť o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody bola podaná na tomto orgáne, hoci v súčasnosti je príslušným orgánom Generálna prokuratúra Slovenskej republiky, pretože v čase podania žiadosti bolo Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky príslušným orgánom konajúcim v mene odporcu (do 31.12.2012). Okresný súd rozhodol s poukazom na ustanovenia § 21 ods. 4 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O.s.p.“), § 79 ods. 1 šiesta veta O.s.p., § 1 písm. a) zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 514/2003 Z. z.“), § 3 ods. 1, § 4 ods. 1 písm. a), b) a f) zákona č. 514/2003 Z. z. (v znení účinnom do 31.12.2012 ako aj v znení účinnom od 01.01.2013), § 5 ods. 1, § 6 ods. 1, § 15 ods. 1 a 2, § 16 ods. 1, § 18 ods. 1 a 3 zákona č. 514/2003 Z. z. a § 517 ods. 1 prvá veta a ods. 2 Občianskeho zákonníka v spojení s § 3 nariadenia vlády č. 87/1995 Z. z.; o trovách konania rozhodol okresný súd podľa § 142 ods. 1 O.s.p. s odôvodnením, že navrhovateľ bol v plnom rozsahu úspešný; priznané trovy konania spolu v sume 461,64 € pozostávajú z trov právneho zastúpenia päť úkonov právnych služieb (prevzatie a príprava zastúpenia, podanie návrhu

na súd a účasť na pojednávaníach dňa 15.04.2013, dňa 04.07.2013 a dňa 16.09.2013), 4 krát po 81,33 € a 1 krát po 20,33 € spolu s režijnými paušálmi k piatim úkonom po 7,81 €, spolu 384,70 € plus 76,94 € ako 20 % DPH.

Proti rozsudku okresného súdu podal odporca včas odvolanie zo dňa 24.10.2013 (č.l. 153-160 spisu), v ktorom uviedol, že odvolanie podáva proti celému výroku rozsudku vrátane trov konania z dôvodu, že okresný súd vychádzal z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 205 ods. 2 písm. f/ O.s.p.) a to jednak vo vzťahu k oprávneniu generálnej prokuratúry konať v mene odporcu a jednak vo vzťahu k nezákonnosti rozhodnutia ako titulu nároku na náhradu škody. Okresný súd nesprávne posúdil a aplikoval ustanovenie § 4 ods. 1 písm. f) zákona č. 514/2003 Z. z., keď v predmetnej veci konal s generálnou prokuratúrou ako s orgánom konajúcim v mene štátu. Navrhovateľ sa návrhom domáhal svojho práva na náhradu škody z titulu nezákonného rozhodnutia, t.j. uznesenia o vznesení obvinenia; na strane odporcu označil navrhovateľ Slovenskú republiku zastúpenú ministerstvom vnútra, s ktorým súd vo veci konal až do nadobudnutia účinnosti zákona č. 412/2012 Z. z. a potom v priebehu konania začal konať s generálnou prokuratúrou. Zákon č. 514/2003 Z. z. ustanovuje, ktoré orgány konajú v mene štátu vo veciach náhrady škody pričom príslušnosť u jednotlivých orgánov konať v mene štátu sa odvíja predovšetkým od ich pôsobnosti. Nakoľko v trestnom konaní je daná pôsobnosť viacerých štátnych orgánov, podľa § 4 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. účinného do 01.01.2013 konal v zásade vždy ten orgán (ministerstvo vnútra, generálna prokuratúra alebo ministerstvo spravodlivosti), do priamej pôsobnosti ktorého spadal titul nároku na náhradu škody, t.j. nezákonné rozhodnutie alebo nesprávny úradný postup. Táto právna úprava však jednoznačne a bez pochybností nestanovovala, ktorý orgán je príslušný konať v mene štátu vo veciach náhrady škody vzniknutej v trestnom konaní a preto aj v snahe precizovať úpravu pôsobnosti orgánov konajúcich v mene štátu (podľa dôvodovej správy) došlo k prijatiu zákona č. 412/2012 Z. z.; podľa nového znenia § 4 ods. 1 písm. b) zákona č. 514/2003 Z. z. je ministerstvo vnútra vylúčené zo všetkých konaní o náhradu škody vzniknutej v trestnom konaní skončenom zastavením, postúpením alebo oslobodením spod obžaloby (ak totiž prokurátor nezamietne sťažnosť proti uzneseniu o vznesení obvinenia znamená to, že uznesenie o vznesení obvinenia zruší a trestné stíhanie sa už nevedie proti obvinenému a preto sa nemôže skončiť žiadnym z vyššie vymenovaných spôsobov); zákonodarcovia však v novele v nadväznosti na nové znenie § 4 ods. 1 písm. b) opomenuli upraviť aj vyššie citované ustanovenie § 4 ods. 1 písm. f), ktoré ponechal v znení pred novelou zákona č. 514/2003 Z. z.; zo znenia tohto ustanovenia je zrejmé, že generálna prokuratúra je príslušná konať v mene štátu, ak škodu spôsobil prokurátor v trestnom konaní; pokiaľ je však nárok na náhradu škody uplatnený z titulu uznesenia o vznesení obvinenia ako nezákonného rozhodnutia vydaného vyšetrovateľom alebo povereným príslušníkom policajného zboru, nie je možné dospieť k záveru, že škodu vzniknutú takýmto rozhodnutím v trestnom konaní spôsobil priamo prokurátor. Vyššie vyslovenému záveru svedčí aj to, že žiadne z rozhodnutí súdov, na ktoré poukazuje navrhovateľ nikdy neoznačilo za titul nároku na náhradu škody akékoľvek rozhodnutie prokurátora (rozhodnutie o zamietnutí sťažnosti); po podrobnom preštudovaní rozhodnutí súdov vo veciach týkajúcich sa náhrady škody spôsobenej začatím trestného stíhania je nesporné, že všetky rozhodnutia za nezákonné rozhodnutie označili vždy a výlučne len uznesenie o vznesení obvinenia, ktoré je vykonateľné bez ohľadu na právoplatnosť, keďže ide o rozhodnutie, v dôsledku ktorého sa fyzická osoba stáva obvineným v trestnom konaní a teda ide o jediné rozhodnutie, v priamej príčinnej súvislosti s ktorým mohol vzniknúť nárok na náhradu škody. Za popísaného stavu, ak je titulom nároku na náhradu škody uznesenie o vznesení obvinenia ako nezákonné rozhodnutie vydané procesne samostatným vyšetrovateľom alebo povereným príslušníkom policajného zboru, nie je možné určiť príslušný orgán podľa § 4 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z., a preto by malo v súlade s § 4 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z. konať v mene štátu ministerstvo spravodlivosti; navyše v danej veci neexistencia prechodných ustanovení v zákone č. 412/2002 Z. z. nebránila súdu aj po novele pokračovať v konaní s ministerstvom vnútra. Okresný súd sa fakticky námietkou odporcu týkajúcou sa jeho procesného postavenia v predmetnom spore v nadväznosti na uplatnený titul nároku na náhradu škody vôbec dostatočne zaoberal a poukázal len na citáciu ustanovenia § 4 ods. 1 písm. a), písm. b) a písm. f) zákona č. 514/2003 Z. z., na absenciu prechodných ustanovení zákon č. 412/2002 Z. z. a konštatoval, že v konaní bude ďalej pokračovať s generálnou prokuratúrou aplikujúc nové znenie zákona č. 514/2003 Z. z.; okresný súd nezdôvodnil, prečo považuje práve generálnu prokuratúru (prokurátora) za orgán, ktorý spôsobil škodu, ktorá vznikla v dôsledku nezákonného rozhodnutia vydaného povereným príslušníkom policajného zboru; okresný súd sa taktiež nezaoberal a nevysporiadal s možným postavením ministerstva spravodlivosti podľa § 4 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z. ako orgánom oprávneným konať v mene odporcu v prejednávanej veci.

Vo vzťahu k nezákonnosti rozhodnutia odporca ďalej uviedol, že navrhovateľ sa svojho práva domáhal z titulu uznesenia o vznesení obvinenia ako nezákonného rozhodnutia a okresný súd si osvojil tvrdený dôvod jeho nezákonnosti. Posúdenie rozhodnutia, ktoré bolo titulom uplatneného nároku na náhradu škody, ako rozhodnutia nezákonného len z dôvodu skončenia trestného konania postúpením veci príslušnému orgánu na prejednanie priestupku v tejto veci považoval odporca za nesprávne právne posúdenie; zdôraznil, že predmetné rozhodnutie nebolo pre jeho nezákonnosť zrušené ako to predpokladá ustanovenie § 6 zákona č. 514/2003 Z. z. Štát využíva na riadenie spoločnosti aj právne normy. Ochrana najdôležitejších celospoločenských záujmov je účelom Trestného zákona ako právnej normy, prostredníctvom ktorej sa uplatňuje základná funkcia trestného práva spočívajúca v ochrane spoločnosti pred kriminalitou. K naplneniu tohto účelu sú dané Trestným poriadkom konkrétne postupy orgánov činných v trestnom konaní a súdov. Trestný poriadok upravuje postup orgánov činných v trestnom konaní včítane prokurátora tak, aby trestné činy boli náležite zistené a ich páchatelia boli spravodlivo podľa zákona potrestaní. Súčasťou tohto postupu je aj vyhodnocovanie v prípravnom konaní vykonaného dokazovania, t.j. právne hodnotenie a úvahy orgánov činných v trestnom konaní, ktoré sa premietnu do obžaloby alebo niektorého z rozhodnutí o skončení trestného konania. Je potrebné zdôrazniť, že v prípravnom konaní nie je nevyhnutné, aby vina obvineného bola zo zadovážených dôkazov jednoznačne a bez akýchkoľvek pochybností preukázaná; postačujúce je, ak zabezpečený súhrn dôkazov je na takej úrovni, že je možné prijať záver o tom, že sa obvinený s najväčšou pravdepodobnosťou dopustil skutku, ktorý má zákonné znaky trestného činu podľa osobitnej časti Trestného zákona. Zákonná úprava spôsobu skončenia prípravného konania neumožňuje v prípade pochybností o tom, či obvinený skutočne spáchal trestný čin, skončiť toto štádium trestného konania inak ako podaním obžaloby; o vine a treste rozhodne až súd. Pri takejto právnej úprave v prípadoch, kedy je postup orgánov činných v trestnom konaní v súlade s právnou normou, nemožno bez ďalšieho len vzhľadom na konečný výsledok trestného konania vyvodzovať voči štátu zodpovednosť a fakticky ho sankcionovať za to, že prostredníctvom svojich orgánov zabezpečoval ochranu spoločnosti pred kriminalitou. V tejto súvislosti poukázal odporca na právny názor vyslovený v rozsudku Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 8Co/251/2010 zo dňa 22.05.2012, podľa ktorého i keď rozhodujúcim meradlom opodstatnenosti a teda aj zákonnosti začatia a vedenia trestného stíhania je neskorší výsledok trestného konania, nemožno považovať za nezákonné každé vznesenie obvinenia, ktoré nevyústilo do právoplatného odsudzujúceho rozsudku obvineného, ale v každej trestnej veci je potrebné s prihliadnutím na konkrétne okolnosti daného prípadu pozorne zvážiť aj priebeh trestného konania z hľadiska vývoja dôkaznej situácie ako aj z hľadiska dodržania základných zásad trestného konania; pokiaľ v trestnom konaní nedošlo k porušeniu zásad trestného konania, v zmysle ktorých pre vznesenie obvinenia podľa zákona postačuje, že zistené okolnosti nasvedčujú tomu, že bol spáchaný trestný čin a že na podklade zistených skutočností je dostatočne odôvodnený záver, že tento čin bol spáchaný určitou osobou, samotný výsledok trestného konania (oslobodenie spod obžaloby, zastavenie trestného stíhania, postúpenie veci) nemusí vyvolať nezákonnosť uznesenia o vznesení obvinenia ako základného predpokladu na vznik nároku na náhradu škody; v uvedenej veci bolo trestné konanie tiež skončené postúpením príslušnému orgánu na prejednanie priestupku a konanie o priestupku bolo neskôr zastavené; tento právny názor krajského súdu vyhodnotil ako právne akceptovateľný a pri výklade a aplikácii zákona č. 514/2003 Z. z. ústavne konformný aj Ústavný súd Slovenskej republiky uznesením sp. zn. I.ÚS/548/2012 zo dňa 07.11.2012. V trestnej veci navrhovateľa bolo trestné stíhanie začaté na základe výpovedí poškodeného a svedkov, bolo teda dôvodné podozrenie, že všetci obvinení včítane navrhovateľa sa dopustili konania, ktoré má znaky trestného činu; v uvedenej trestnej veci nedošlo k žiadnemu porušeniu základných zásad trestného konania a preto nemožno považovať uznesenie o vznesení obvinenia za nezákonné rozhodnutie (navyše k postúpeniu veci na prejednanie priestupku zo strany súdu neboli splnené podmienky, pretože už uplynula zákonná lehota dvoch rokov, v ktorej je možné priestupok prejednať). Okresný súd sa priebehom trestného konania a právnym názorom týkajúcim sa posúdenia zákonnosti rozhodnutia vysloveným aj v uznesení ústavného súdu sp. zn. I.ÚS/548/2012 zo dňa 07.11.2012 v napadnutom rozsudku vôbec nezaoberal. Z uvedených dôvodov je nesporné, že okresný súd zo skutkových zistení vyvodil nesprávne právne závery a nesprávne interpretoval a aplikoval zákon č. 514/2003 Z. z. jednak pokiaľ ide o postavenie generálnej prokuratúry konať v mene odporcu ako aj pokiaľ ide o posúdenie existencie nezákonného rozhodnutia ako titulu nároku na náhradu škody; samotné odôvodnenie rozsudku sa javí byť arbitrárne, pretože závery súdu sú príliš zovšeobecnené a nereagujú dostatočne na konkrétnu argumentáciu odporcu. V závere odvolania odporca navrhol, aby odvolací súd v prípade nevyhovenia odvolaniu podľa § 238 ods. 3 O.s.p. vyslovil vo výroku svojho potvrdzujúceho rozsudku, že dovolanie proti rozsudku je prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu.

Navrhovateľ sa k doručenému odvolaniu odporcu vyjadril písomným podaním zo dňa 28.11.2013 (č.l. 165-166 spisu), ktorým navrhol napadnutý rozsudok okresného súdu ako vecne správny potvrdiť. Nesúhlasil s odvolaním odporcu a nepovažoval ho za dôvodné. Vyjadril presvedčenie, že argumentácia okresného súdu je v napadnutom rozsudku dostatočne konkrétna, konzistentná a jeho argumenty podporujú príslušný záver; napadnutý rozsudok je preto preskúmateľný. Poukázal na svoj návrh na začatie konania, jeho obsah a odôvodnenie ako aj súčasnú judikatúru napríklad uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4MCdo/15/2009 zo dňa 18.08.2010 a na nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II.ÚS/25/2011 zo dňa 24.03.2011. Súčasná judikatúra argumentačne vyvracia tvrdenia odporcu ohľadne neexistencie nezákonného rozhodnutia a ustálila názor, že zastavenie trestného stíhania alebo oslobodenie spod obžaloby má v tomto zmysle rovnaký význam ako zrušenie právoplatného uznesenia o vznesení obvinenia pre nezákonnosť. Skutočnosť, že nedošlo k zrušeniu rozhodnutia, ktorým sa začína trestné stíhanie nič nemení na tom, že došlo k nezákonnému rozhodnutiu, nakoľko rozhodujúcim meradlom opodstatnenosti (zákonnosti) začatia (vedenia) trestného stíhania, je neskorší výsledok trestného konania. Akékoľvek skončenie trestného konania odlišné od odsudzujúceho rozsudku zakladá nezákonnosť rozhodnutia, ktorým bolo toto trestné konanie začaté. Štát sa nemôže zbaviť zodpovednosti za postup orgánov, ak sa ich postup ukáže ako mylný, zasahujúci do základných práv. V tejto súvislosti nie je rozhodné, ako orgány činné v trestnom konaní vyhodnotili pôvodné podozrenie, ale to, či sa ich podozrenie v trestnom konaní potvrdilo. Navrhovateľ preukázal všetky predpoklady zodpovednosti za škodu, teda nezákonné rozhodnutie, škodu ako aj príčinnú súvislosť medzi nezákonným rozhodnutím a škodou. Pokiaľ odporca tvrdil, že vzhľadom na zmenu zákona č. 514/2003 Z. z. nie je ďalej pasívne legitimovaný v tomto spore ani v touto jeho argumentáciu sa nie je možné stotožniť. V právnom štáte je neprijateľná tzv. pravá retroaktivita a teda nemožno od právnych subjektov očakávať, aby vopred poznali budúcu právnu úpravu a súčasne im nemožno nič prikazovať alebo zakazovať späťne, keď už nemajú možnosť svoje konanie zmeniť, tak aby bolo v súlade so zákonom. V tejto súvislosti poukázal na právoplatný rozsudok Okresného súdu Žilina sp. zn. 18C/194/2012 zo dňa 14.02.2013 a uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 13Co/126/2013 zo dňa 17.09.2013, v ktorom v obdobnom prípade vyslovil názor, že na to, aby vo veci náhrady škody spôsobenej orgánom verejnej moci v mene štátu konalo ministerstvo vnútra musia byť splnené kumulatívne podmienky a to, aby v trestnom konaní škodu spôsobil vyšetrovateľ policajného zboru alebo poverený príslušník policajného zboru a prokurátor nezamietol sťažnosť proti uzneseniu vyšetrovateľa policajného zboru alebo povereného príslušníka policajného zboru a súčasne nepodal v trestnej veci obžalobu príslušnému súdu; tieto podmienky však splnené neboli. Vyjadril aj názor, že nikde v Trestnom poriadku sa nenachádza ustanovenie, ktoré by pojednávalo o nemožnosti postúpenia veci na priestupkové konanie po uplynutí doby, v ktorej možno priestupok prejednať. Vzhľadom na uvedené navrhol potvrdenie napadnutého rozsudku okresného súdu a uplatnil náhradu trov odvolacieho konania v sume 106,97 € za jeden úkon právnej služby - vyjadrenie k odvolaniu v sume 81,33 € spolu s režijným paušálom v sume 7,81 €, k tomu DPH vo výške 20 % na účet právneho zástupcu navrhovateľa.

Krajský súd, ako súd odvolací, vec preskúmal v rozsahu určenom ustanovením § 212 ods. 1 O.s.p., bez nariadenia pojednávania podľa § 214 ods. 2 O.s.p. a rozsudok okresného súdu podľa § 219 ods. 1 a 2 O.s.p. ako vecne správny potvrdil.

Podľa § 219 ods. 1 O.s.p., odvolací súd rozhodnutie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

Podľa § 219 ods. 2 O.s.p., ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

Odvolanie odporcu nie je podľa názoru odvolacieho súdu dôvodné.

Zo skutkového stavu zisteného okresným súdom vyplýva, že proti navrhovateľovi bolo ako obvinenému vedené trestné stíhanie pre prečin výtržníctva (po zmene právnej kvalifikácie skutku po vznesení obvinenia pôvodne aj z prečinu ublíženia na zdraví), ktoré po zamietnutí sťažnosti navrhovateľa proti uzneseniu o vznesení obvinenia a po podaní obžaloby na navrhovateľa príslušnému súdu skončilo postúpením veci príslušnému obvodnému úradu, pretože skutok podľa obžaloby nie je trestným činom, ale ide o skutok, ktorý by mohol byť prejednaný ako priestupok; v súvislosti s uvedeným trestným

konaním zaplatil navrhovateľ sumu 1.277,40 € ako trovy právneho zastúpenia (obhajoby) a sumu 391,25 € ako hotové výdavky za vypracovaný znalecký posudok; navrhovateľ pred podaním návrhu na súd požiadal ministerstvo vnútra o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody, ktoré mu dňa 03.09.2012 oznámilo, že jeho nárok neuspokojí.

Odvolačný súd preskúmal všetky podstatné odvolacie námietky odporcu ako aj predchádzajúce konanie a napadnutý rozsudok okresného súdu a udáva, že sa v plnom rozsahu stotožňuje so skutkovými a právnymi závermi okresného súdu, osvojuje si dôvody napadnutého rozsudku okresného súdu a v zmysle § 219 ods. 1 a 2 O.s.p. na ne v celom rozsahu poukazuje.

Na zdôraznenie správnosti napadnutého rozsudku a reagujúc na odvolacie dôvody odporcu odvolací súd udáva, že okresný súd na základe vykonaných dôkazov dospel k správnym skutkovým zisteniam, na ktoré aplikoval správne ustanovenie právneho predpisu a súčasne vec správne právne posúdil.

Súdna prax dospela k záveru, že pri posudzovaní nároku na náhradu škody spôsobenej uznesením o vznesení obvinenia má rovnaké dôsledky ako zrušenie tohto uznesenia pre nezákonnosť (§ 6 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z.) aj rozhodnutie o postúpení veci do priestupkového konania, ak k nemu došlo preto, že sa nenaplnil predpoklad o spáchaní trestného činu obvineným, pretože právoplatnosťou rozhodnutia o postúpení veci inému orgánu trestné konanie končí, t.j. zanikajú účinky vznesenia obvinenia a zrušenie takéhoto rozhodnutia sa súčasne z tohto dôvodu stáva bezpredmetným (nadbytočným); postúpenie veci inému orgánu z dôvodu, že výsledky trestného konania ukazujú, že nejde o trestný čin, súčasne znamená, že podozrenie zo spáchania trestného činu sa nepotvrdilo a vyšla tak najavo nezákonnosť rozhodnutia o vznesení obvinenia (porovnaj náleží Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II.ÚS/25/2011 zo dňa 24.03.2011 alebo uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4Cdo/183/2009 zo dňa 30.11.2009); rovnaké dôsledky vo vzťahu k zákonnosti uznesenia o vznesení obvinenia pripísala súdna prax aj oslobodeniu spod obžaloby (porovnaj rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3Cdo/194/2010 zo dňa 30.03.2011 alebo uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 7Cdo/145/2011 zo dňa 12.12.2012) ako aj zastaveniu trestného stíhania, ak k nemu došlo preto, že sa nenaplnil predpoklad o spáchaní trestného činu obvineným (porovnaj rozhodnutie bývalého Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. 1Cz/6/1990 zo dňa 23.02.1990 uverejnené v Zbierke stanovísk a rozhodnutí súdov pod č. R 35/1991, rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1Cdo/53/1993 zo dňa 28.06.1993 alebo uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4MCdo/15/2009 zo dňa 18.08.2010). V tomto smere preto neobstojí odvolacia námietka odporcu, že uznesenie o vznesení obvinenia navrhovateľovi nebolo zrušené z dôvodu nezákonnosti.

Rovnako neobstojí odvolacia námietka odporcu, že predmetné uznesenie o vznesení obvinenia navrhovateľovi nemožno považovať za nezákonné, pretože v čase vznesenia obvinenia boli splnené zákonné predpoklady pre tento postup a v trestnom konaní nedošlo k porušeniu základných zásad trestného konania, preto samotný výsledok trestného konania (postúpenie veci, zastavenie trestného stíhania alebo oslobodenie spod obžaloby) nemusí vyvolať nezákonnosť uznesenia o vznesení obvinenia ako základného predpokladu na vznik nároku na náhradu škody. Je evidentné, že odporca v rámci tejto argumentácie nesprávne viaže zákonnosť rozhodnutia na skúmanie porušenia nejakej povinnosti (zásady) pri jeho vydaní, t.j. zákonnosť dáva do súvisu so zavinením (odporca poukazuje na „neporušenie zásad trestného konania“, resp. „na neporušenie zákona v čase vznesenia obvinenia“), zodpovednosť štátu za škodu je však koncipovaná ako objektívna, t.j. bez ohľadu na akékoľvek zavinenie (§ 3 ods. 1 písm. a/, ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z.). V tejto súvislosti preto platí, že ústavnoprávny základ nároku jednotlivca na náhradu škody v prípade trestného stíhania, ktoré je skončené postúpením veci inému orgánu treba hľadať nielen v ustanovení článku 46 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky, ale vo všeobecnej rovine predovšetkým v článku 1 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, teda v princípoch materiálneho právneho štátu. Ak má byť štát skutočne považovaný za materiálny právny štát, musí niesť objektívnu zodpovednosť za konanie svojich orgánov, ktorým priamo zasiahli do základných práv jednotlivca. Nemožno totiž prehliadnuť, že štát nemá slobodnú vôľu, ale je povinný striktno dodržiavať právo v jeho ideálnej (škodu nepôsobiacej) interpretácii. Na jednej strane je povinnosťou orgánov činných v trestnom konaní vyšetrovať a stíhať trestnú činnosť, na druhej strane sa štát nemôže zbaviť zodpovednosti za postup týchto orgánov, ak sa ich postup ukáže ako mylný, zasahujúci do základných práv. V takej situácii nie je rozhodné, ako orgány činné v trestnom konaní vyhodnotili pôvodné podozrenie, ale to, či sa ich podozrenie v trestnom konaní potvrdilo. Zmyslu právnej

úpravy zodpovednosti štátu za škodu zodpovedá, aby každá majetková ujma, spôsobená nesprávnym či nezákonným zásahom štátu proti občanovi (fyzickej osobe), bola odčinená. Systematickým a logickým extenzívnym výkladom dospela súdna prax k záveru, že ak došlo k zastaveniu trestného stíhania alebo k oslobodeniu spod obžaloby, treba s prihliadnutím na konkrétne okolnosti a dôvody vychádzať z toho, že občan čin nespáchal a že trestné stíhanie proti nemu nemalo byť začaté. Nárok na náhradu škody spôsobenej začatím trestného stíhania sa posudzuje ako nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím. Rozhodujúcim meradlom opodstatnenosti (zákonosti) začatia (vedenia) trestného stíhania, je neskorší výsledok trestného konania (porovnaj citované uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4Cdo/183/2009 zo dňa 30.11.2009 alebo sp. zn. 4MCdo/15/2009 zo dňa 18.08.2010); odvolací súd pre úplnosť udáva, že rovnaké závery primerane platia aj pre prípad postúpenia vecí inému orgánu na prejednanie priestupku.

Z hľadiska uvedeného výkladu preto podľa názoru odvolacieho súdu neobstojí argumentácia odporcu v odvolaní opierajúca sa o rozsudok Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 8Co/251/2010 zo dňa 22.05.2012 v spojení s uznesením Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I.ÚS/548/2012 zo dňa 07.11.2012, pretože dostatočne nezohľadňuje objektívny charakter zodpovednosti štátu za škodu tak ako je koncipovaný v zákone č. 514/2003 Z. z. (§ 3 ods. 1 písm. a/, ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z.). Pre úplnosť odvolací súd udáva, že ani rozdielnosť základných skutkových okolností obidvoch trestných konaní (v prejednávanej veci a v konaní Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 8Co/251/2010) nedovoľuje prijať v tomto prípade rovnaké závery vo vzťahu k zodpovednosti štátu za škodu, pretože kým v prejednávanej veci sa malo jednať o prečin výtržníctva (po zmene právnej kvalifikácie), ktorého sa mal navrhovateľ dopustiť formou spolupáchatelstva s dvomi ďalšími obvinenými a z pripojeného trestného spisu (z výpovedí samotného poškodeného) vyplývala minimálne skutková pochybnosť o závažnosti konania navrhovateľa vo vzťahu k poškodenému, v trestnej veci, ktorá mala byť základom nároku na náhradu škody od štátu v konaní Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 8Co/251/2010 malo ísť o prečin ohrozovania mravnej výchovy mládeže, ktorého sa mala obvinená ako učiteľka dopustiť pod vplyvom alkoholu (samotná skutočnosť, že obvinená ako učiteľka mala vykonávať riadny dozor nad žiakmi počas školského výletu a v tom čase bola pod vplyvom alkoholu nebol v konaní sporný). Ako celkom nedôvodná neobstojí ani námietka odporcu, že navrhovateľ si trestné stíhanie zaviniel sám, pretože skúmanie zavinenia poškodeného vo vzťahu k vzniku škody prichádza v zmysle § 8 ods. 6 písm. a) zákona č. 514/2003 Z. z. do úvahy len pri rozhodnutí o treste, o ochrannom opatrení alebo o väzbe (teda nie pri uznesení o vznesení obvinenia).

Odvolací súd preto v zhode s okresným súdom dospel k záveru, že navrhovateľ v konaní preukázal všetky predpoklady objektívnej zodpovednosti odporcu za škodu, t.j. súčasné (kumulatívne) splnenie troch podmienok: 1/ existencia nezákonného rozhodnutia (predmetné uznesenie o vznesení obvinenia zo dňa 10.10.2010), 2/ vznik škody (vynaložené trovy obhajoby a hotové výdavky spolu v sume 1.668,65 €) a 3/ príčinnú súvislosť medzi nezákonným rozhodnutím a vznikom škody (nutnosť úhrady trov obhajoby a hotových výdavkov v súvislosti s trestným stíhaním navrhovateľa; v zmysle § 18 ods. 1 a 3 zákona č. 514/2003 Z. z. náhrada škody zahŕňa aj náhradu trov konania, ktoré poškodenému vznikli v konaní, v ktorom bolo vydané nezákonné rozhodnutie s tým, že súčasťou trov konania sú aj trovy právneho zastúpenia, ktoré zahŕňajú účelne vynaložené hotové výdavky a odmenu za zastupovanie); za správny považuje odvolací súd aj závislý výrok napadnutého rozsudku o príslušenstve, pretože do omeškania sa odporca dostal dňom oznámenia, že nárok navrhovateľa na náhradu škody neuspokojí (t.j. 03.09.2012) a nebolo potrebné čakať na uplynutie zákonnej šesťmesačnej lehoty na uspokojenie nároku (§ 16 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. v znení účinnom do 31.12.2012); pre úplnosť je potrebné uviesť, že uvedený názor rešpektoval aj zákonodarca (§ 16 ods. 4 posledná veta zákona č. 514/2003 Z. z. v znení účinnom od 01.01.2013).

Nakoniec ani odvolacia námietka o nedostatku oprávnenia generálnej prokuratúry konať v mene odporcu nebola dôvodná a okresný súd dopad zmeny príslušných ustanovení zákona č. 514/2003 Z. z. v znení účinnom od 01.01.2013 na prejednanú vec posúdil správne. Podstata argumentácie odporcu spočívala v tom, že uznesenie o vznesení obvinenia ako nezákonné rozhodnutie, v dôsledku ktorého vznikla navrhovateľovi škoda, nevydal prokurátor, ale policajt; ustanovenie § 4 ods. 1 písm. f) zákon č. 514/2003 Z. z. na vznik oprávnenia generálnej prokuratúry konať v konaní o náhradu škody v mene štátu nevyžaduje splnenie kritéria, aby prokurátor nezákonné rozhodnutie v trestnom konaní sám vydal, ale aby škodu spôsobil; hľadiska prejednávanej veci prokurátor škodu spôsobil tým, že sťažnosť podanú proti uvedenému uzneseniu o vznesení obvinenia podanú navrhovateľom zamietol a podal na neho

obžalobu príslušnému súdu; orgánom oprávneným konať v mene štátu tak nemôže byť ministerstvo vnútra, ktoré toto oprávnenie po účinnosti novej právnej úpravy od 01.01.2013 stratilo ani ministerstvo spravodlivosti, pretože škoda nevznikla v dôsledku rozhodnutia vydaného súdom (§ 4 ods. 1 písm. a/ bod 1 zákona č. 514/2003 Z. z.) ani nie je splnený predpoklad, že nie je možné určiť príslušný štátny orgán oprávnený konať v mene štátu (§ 4 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z.). Právna úprava zmenená zákonom č. 412/2012 Z. z. účinná od 01.01.2013 neobsahuje prechodné ustanovenia, preto sa v zmysle princípu nepravej retroaktivity uplatní aj na všetky neskončené konania o náhradu škody voči štátu spôsobenej uznesením o vznesení obvinenia ako nezákonným rozhodnutím, proti ktorému podanú sťažnosť prokurátor zamietol a podal obžalobu príslušnému súdu (v podrobnostiach v zmysle argumentácie odvolacieho súdu uvedenej nižšie v časti odôvodnenia rozsudku o pripustení dovolania).

Uplatnené odvolacie dôvody odporcu preto nemohli spôsobiť pochybnosti o vecnej správnosti napadnutého rozsudku okresného súdu.

Vzhľadom na uvedené odvolací súd rozsudok okresného súdu podľa § 219 ods. 1 a 2 O.s.p. v celom rozsahu ako vecne správny potvrdil a to vrátane závislého výroku o trovách konania, ktorý bol tiež vecne správny a odôvodnený plným úspechom navrhovateľa v konaní.

O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 224 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 142 ods. 1 O.s.p., podľa ktorého účastníkovi, ktorý mal vo veci plný úspech, súd prizná náhradu trov potrebných na účelne uplatňovanie alebo bránenie práva proti účastníkovi, ktorý vo veci úspech nemal. Navrhovateľ bol v odvolacom konaní v plnom rozsahu úspešný a vzniklo mu voči plne neúspešnému odporcovi právo na náhradu uplatnených účelne vynaložených trov konania, ktoré pozostávajú z trov právneho zastúpenia za jeden úkon právnej služby - vyjadrenie k odvolaniu v sume 81,33 € spolu s režijným paušálom v sume 7,81 €, k tomu odmena zvýšená o daň z pridanej hodnoty vo výške 20 % v sume 17,83 €, pretože právny zástupca navrhovateľa je jej platiteľom (č.l. 31 spisu); spolu trovy odvolacieho konania navrhovateľa v sume 106,97 €, ktoré je odporca v zmysle § 149 ods. 1 O.s.p. povinný zaplatiť právnemu zástupcovi navrhovateľa.

Podľa § 238 ods. 3 O.s.p., dovolanie je prípustné tiež proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol potvrdený rozsudok súdu prvého stupňa, ak odvolací súd vyslovil vo výroku svojho potvrdzujúceho rozsudku, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu alebo ak ide o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4 O.s.p..

Odvolací súd pripustil proti tomuto svojmu potvrdzujúcemu rozsudku dovolanie a to na zodpovedanie otázky, ktorý štátny orgán je po 01.01.2013 oprávnený konať za štát (Slovenskú republiku) v súdnom konaní začatom do 31.12.2012 v prípade uplatneného nároku na náhradu škody z nezákonného rozhodnutia podľa zákona č. 514/2003 Z. z., ktorým je uznesenie o vznesení obvinenia vydané povereným príslušníkom policajného zboru, proti ktorému podanú sťažnosť prokurátor zamietol a podal obžalobu príslušnému súdu za situácie, že poškodený pred podaním návrhu na začatie konania na súd podal žiadosť o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody štátnemu orgánu príslušnému podľa predpisov účinných do 31.12.2012 s prihliadnutím na skutočnosť, že právna úprava napriek presnému vymedzeniu kompetencie jednotlivých štátnych orgánov konať za štát, aj po 01.01.2013 ponechala v účinnosti (okrem iných aj pre účely náhrady škody, ktorá vznikla v rámci trestného konania) možnosť založenia oprávnenia štátneho orgánu konať v súdnom konaní za štát na základe toho, že sa na tento orgán obrátil poškodený so žiadosťou o predbežné prerokovanie nároku a súčasne na vyriešenie otázky či súd v uvedenom súdnom konaní na zmenu štátneho orgánu oprávneného konať za štát prihliadne z úradnej povinnosti alebo musí vyčkať na návrh navrhovateľa, resp. zabezpečiť jeho súhlas.

Skutočnosť, že ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu vyvodil odvolací súd z toho, že ide o interpretáciu a aplikáciu nového právneho predpisu (zákona č. 412/2012 Z. z., ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení neskorších predpisov); podľa dostupných informácií odvolacieho súdu táto otázka zatiaľ nebola riešená ani v rozhodovacej činnosti najvyššieho súdu.

Ohľadne príslušného štátneho orgánu konajúceho za štát v konaniach o náhradu škody podľa zákona č. 514/2003 Z. z. v znení účinnom do 31.12.2012 podal výklad Najvyšší súd Slovenskej republiky v

rozsudku sp. zn. 3Cdo/194/2010 zo dňa 30.03.2011, v ktorom uviedol, že ustanovenie § 4 zákona č. 514/2003 Z. z. rozlišuje viaceré prípady spôsobenia škôd orgánom verejnej moci a v nadväznosti na túto diferenciáciu určuje viacero orgánov konajúcich v mene štátu; odvolací súd (vo veci posudzovanej najvyšším súdom v citovanom rozhodnutí - poznámka odvolacieho súdu) za otázku právne zásadného významu označil, či orgánom konajúcim v mene štátu je v danom prípade Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky alebo Generálna prokuratúra Slovenskej republiky; sám s ohľadom na okolnosť, že trestné stíhanie poškodenej v uvedenej veci začalo uznesením vyšetrovateľa o vznesení obvinenia, dospel k názoru, že v preskúmvanej veci je orgánom konajúcim v mene štátu Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky (§ 4 ods. 1 písm. b/ zákona č. 514/2003 Z. z. v znení účinnom do 31.12.2012); v zmysle § 4 ods. 1 písm. a) bod 1. zákona č. 514/2003 Z. z. v znení účinnom do 31.12.2012, vo veci náhrady škody, ktorá bola spôsobená orgánom verejnej moci podľa § 3 ods. 1, koná v mene štátu Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, ak škoda vznikla v občianskom súdnom konaní alebo v trestnom konaní a ak tento zákon neustanovuje inak; v zmysle § 4 ods. 1 písm. b) zákona č. 514/2003 Z. z. v znení účinnom do 31.12.2012 koná vo veci náhrady škody Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, ak v trestnom konaní škodu spôsobil vyšetrovateľ alebo poverený orgán Policajného zboru; v zmysle § 4 ods. 1 písm. f) zákona č. 514/2003 Z. z. v znení účinnom do 31.12.2012 koná vo veci náhrady škody Generálna prokuratúra Slovenskej republiky, ak škodu spôsobil štátny orgán podľa osobitného predpisu (v odkaze pod čiarou je uvedený § 38 zákona č. 153/2001 Z. z. o prokuratúre) v občianskom súdnom konaní, v trestnom konaní alebo správnom konaní; v zmysle § 4 ods. 1 písm. l) zákona č. 514/2003 Z. z. v znení účinnom do 31.12.2012 koná vo veci náhrady škody orgán príslušný podľa písmen a) až písm. j), u ktorého bola podaná žiadosť o predbežné prerokovanie nároku (§ 15), ak ku škode došlo v oblasti verejnej moci, ktorá patrí do pôsobnosti viacerých orgánov verejnej moci; ak žiadosť bola podaná na viacerých príslušných orgánoch, ten orgán, ktorý vo veci začal konať ako prvý; v danom prípade došlo ku škode poškodenej v trestnom konaní; orgány činné v trestnom konaní sú prokurátor a policajt (§ 10 ods. 1 Trestného poriadku); policajtom sa na účely tohto zákona rozumie aj vyšetrovateľ Policajného zboru (§ 10 ods. 7 Trestného poriadku); trestné stíhanie sa začne vydaním uznesenia, ktoré policajt doručí prokurátorovi najneskôr do 48 hodín (§ 199 ods. 1 veta druhá a šiesta Trestného poriadku); ak je po začatí trestného stíhania dostatočne odôvodnený záver, že trestný čin spáchala určitá osoba, policajt bez meškania vydá uznesenie o vznesení obvinenia, ktoré doručí najneskôr do 48 hodín prokurátorovi (§ 206 ods. 1 prvá veta Trestného poriadku); po skončení vyšetrovania policajt predloží spis prokurátorovi s návrhom na podanie obžaloby alebo na iné rozhodnutie (§ 209 ods. 1 prvá veta Trestného poriadku); prokurátor alebo policajt postúpi vec inému orgánu, ak výsledky vyšetrovania alebo skráteného vyšetrovania preukazujú, že nejde o trestný čin (§ 214 ods. 1 Trestného poriadku); dozor nad dodržiavaním zákonnosti pred začatím trestného stíhania a v prípravnom konaní vykonáva prokurátor (§ 230 ods. 1 Trestného poriadku); pri výkone tohto dozoru je prokurátor oprávnený a) dávať záväzné pokyny na vyšetrovanie a určovať lehoty na ich vybavenie, b) vyžadovať od policajta spisy, dokumenty, materiály a správy o stave konania vo veciach, v ktorých bolo začaté trestné stíhanie, na zistenie, či policajt včas začal trestné stíhanie a riadne v ňom postupuje, c) zúčastniť sa na vykonávaní úkonov policajta, osobne vykonať jednotlivý úkon alebo aj celé vyšetrovanie a vydať rozhodnutie v ktorejkoľvek veci, d) vrátiť vec policajtovi na doplnenie vyšetrovania s pokynmi, e) zrušiť nezákonné alebo neopodstatnené rozhodnutia policajta, ktoré môže nahradiť vlastnými rozhodnutiami, f) odňať vec policajtovi (§ 230 ods. 2 Trestného poriadku); iba prokurátor je oprávnený v prípravnom konaní podať obžalobu (§ 231 písm. a/ Trestného poriadku); uvedený výňatok z niektorých ustanovení Trestného poriadku ozrejmuje, že na úseku trestného konania, ktorý začína vydaním uznesenia o začatí trestného stíhania a je zavŕšený podaním obžaloby, vykonávajú svoju pôsobnosť tak vyšetrovateľ Policajného zboru, ako aj prokurátor; vo veci náhrady škody spôsobenej v tomto úseku trestného konania orgánom verejnej moci preto ako orgán konajúci v mene štátu prichádza do úvahy tak Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky ako aj Generálna prokuratúra Slovenskej republiky; z hľadiska určenia, ktorý z týchto orgánov je v konkrétnom prípade orgánom konajúcim v mene štátu, je rozhodujúce, na ktorom z nich bola podaná žiadosť o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody; ak žiadosť bola podaná na oboch uvedených orgánoch, je príslušným ten z nich, ktorý vo veci začal konať ako prvý (§ 4 ods. 1 písm. l/ zákona č. 514/2003 Z. z. v znení účinnom do 31.12.2012); žiadosť o predbežné prerokovanie nároku (§ 15 zákona č. 514/2003 Z. z. v znení účinnom do 31.12.2012) podala poškodenej na Ministerstve vnútra Slovenskej republiky, v dôsledku čoho sa toto ministerstvo stalo orgánom verejnej moci konajúcim v danom prípade za štát; preto najvyšší súd uzavrel, že odvolací súd v posudzovanom prípade založil dovolaním napadnuté rozhodnutie na správnom závere o tom, ktorý orgán koná v preskúmvanej veci za štát, t.j. Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky.

Nadobudnutím účinnosti zákona č. 412/2012 Z. z., ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej aj „zákon č. 412/2012 Z. z.“) došlo od 01.01.2013 k zmene (spresneniu) vymedzenia pôsobnosti jednotlivých štátnych orgánov v zmysle ich kompetencie konať za štát v prípadoch nárokov na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím; v zmysle § 4 ods. 1 písm. a) bod 1. zákona č. 514/2003 Z. z. v znení účinnom od 01.01.2013, vo veci náhrady škody, ktorá bola spôsobená orgánom verejnej moci podľa § 3 ods. 1, koná v mene štátu Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, ak škoda vznikla v dôsledku rozhodnutia vydaného súdom alebo ak škoda bola spôsobená nesprávnym úradným postupom súdu; v zmysle § 4 ods. 1 písm. b) zákona č. 514/2003 Z. z. v znení účinnom od 01.01.2013 koná vo veci náhrady škody Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, ak v trestnom konaní škodu spôsobil vyšetrovateľ Policajného zboru alebo poverený príslušník Policajného zboru a 1. prokurátor nezamietol sťažnosť proti uzneseniu vyšetrovateľa Policajného zboru alebo povereného príslušníka Policajného zboru a nepodal v trestnej veci obžalobu príslušnému súdu alebo 2. vyšetrovateľ Policajného zboru alebo poverený príslušník Policajného zboru nekonal na základe záväzného pokynu prokurátora; v zmysle § 4 ods. 1 písm. f) zákona č. 514/2003 Z. z. v znení účinnom od 01.01.2013 koná vo veci náhrady škody Generálna prokuratúra Slovenskej republiky, ak škodu spôsobil štátny orgán podľa osobitného predpisu (v odkaze pod čiarou je uvedený § 38 zákona č. 153/2001 Z. z. o prokuratúre) v občianskom súdnom konaní, v trestnom konaní alebo správnom konaní; v zmysle § 4 ods. 1 písm. m) zákona č. 514/2003 Z. z. v znení účinnom od 01.01.2013 koná vo veci náhrady škody orgán príslušný podľa písmen a) až l), u ktorého bola podaná žiadosť na predbežné prerokovanie nároku (§ 15), ak ku škode došlo v oblasti verejnej moci, ktorá patrí do pôsobnosti viacerých orgánov verejnej moci; ak žiadosť bola podaná na viacerých príslušných orgánoch, ten orgán, ktorý vo veci začal konať ako prvý; v zmysle uvedeného je zrejmé, že zákonom č. 412/2012 Z. z. došlo k presnejšiemu vymedzeniu oprávnenia jednotlivých štátnych orgánov (z hľadiska prejednávanej veci najmä z hľadiska ministerstva vnútra a generálnej prokuratúry) konať za štát v konaní o náhradu škody podľa zákona č. 514/2003 Z. z.; účelom zákona č. 412/2012 Z. z. bolo (podľa dôvodovej správy a výsledkov pripomienkového konania k návrhu zákona) „podľa poznatkov aplikačnej praxe precizovať príslušnosť orgánov verejnej moci v súvislosti so zodpovednosťou štátu za nezákonné rozhodnutie, pretože existovali prípady, kedy nebolo možné jednoznačne určiť zodpovedný orgán v trestnom konaní“; z obsahu zákona č. 412/2012 Z. z. vyplýva, že nepochybne došlo k zvýrazneniu postavenia prokurátora v trestnom konaní s dôrazom na význam jeho rozhodnutia o podaní obžaloby príslušnému súdu z hľadiska určenia štátneho orgánu oprávneného zastupovať štát v konaní o náhrady škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím podľa zákona č. 514/2003 Z. z.; preto aj keď nezákonným rozhodnutím je stále uznesenie o vznesení obvinenia, ktoré vydal príslušný policajt (§ 10 ods. 8 Trestného poriadku), oprávnenie ministerstva vnútra konať za štát v rámci konania o náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím zostala (z hľadiska prejednávanej veci) zachovaná len pre prípad, že prokurátor nezamietol sťažnosť proti uzneseniu policajta a nepodal obžalobu (v opačnom prípade je preto potrebné dospieť k názoru, že ministerstvo vnútra oprávnenie konať za štát nemá); preto v prípade, že prokurátor podanú sťažnosť obvineného (poškodeného) proti uzneseniu o vznesení obvinenia zamietne a následne podá obžalobu príslušnému súdu, zakladá tým oprávnenie generálnej prokuratúry konať za štát v následnom konaní o náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím podľa zákona č. 514/2003 Z. z. (z tohto hľadiska odporcom namietaný vnútorný rozpor medzi tým, že uznesenie o vznesení obvinenia ako nezákonné rozhodnutie nevydal prokurátor a preto nemohol priamo spôsobiť škodu je potrebné výkladom preklenúť tak, že prokurátor svojím aktívnym konaním, t.j. zamietnutím sťažnosti a podaním obžaloby, zachoval nezákonnosť uznesenia o vznesení obvinenia, hoci mu právny poriadok dáva oprávnenie konať aj inak, napr. zastaviť trestné stíhanie alebo postúpiť vec; preto právna úprava nezakotvuje v ustanovení § 4 ods. 1 písm. f) zákona č. 514/2003 Z. z. ako kritérium na založenie oprávnenia generálnej prokuratúry konať za štát v konaní o náhradu škody skutočnosť, že prokurátor nezákonné rozhodnutie vydal, ale že škodu spôsobil v trestnom konaní; k spôsobeniu škody v tomto prípade zo strany prokurátora nedochádza vydaním nezákonného rozhodnutia, ale tým, že ho nevyužijúc svoju kompetenciu nezruší, trestné stíhanie obvineného nezastaví, nepostúpi vec, teda osvojí si závery nezákonného rozhodnutia a podá na základe nich obžalobu); tieto kritériá považuje odvolací súd za natoľko jednoznačné, že nespôsobujú výkladové problémy.

Nová právna úprava účinná od 01.01.2013 teda v prípade uznesenia o vznesení obvinenia ako nezákonného rozhodnutia vydaného v trestnom konaní jednoznačne rieši, ktorý štátny orgán je oprávnený konať v jeho mene v prípadnom súdnom konaní o náhradu škody spôsobenej týmto

rozhodnutím. Nejasnosti podľa odvolacieho súdu nespôsobuje ani ustanovenie § 4 ods. 1 písm. m) zákona č. 514/2003 Z. z. v znení účinnom od 01.01.2013, ktoré síce aj po 01.01.2013 ponechalo v účinnosti (okrem iných aj pre účely náhrady škody, ktorá vznikla v rámci trestného konania) možnosť založenia oprávnenia štátneho orgánu konať v súdnom konaní za štát na základe toho, že sa na tento orgán obrátil poškodený so žiadosťou o predbežné prerokovanie nároku, pretože príslušné ustanovenie podľa názoru odvolacieho súdu dopadá na prípady, kedy nie je možné príslušný (jeden konkrétny) štátny orgán, v ktorého pôsobnosti došlo ku škode, jednoznačne určiť podľa daných zákonných kritérií (§ 4 ods. 1 písm. a/ až písm. l/ zákona č. 514/2003 Z. z. v znení účinnom od 01.01.2013); preto kým podľa právnej úpravy účinnej do 31.12.2012 (§ 4 ods. 1 písm. l/ zákona č. 514/2003 Z. z. v znení účinnom do 31.12.2012) bolo možné prostredníctvom tohto ustanovenia odstrániť nejasnosť právnej úpravy, ktorú súdna prax reflektovala (napríklad aj v citovanom rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky rozsudku sp. zn. 3Cdo/194/2010 zo dňa 30.03.2011) pri určovaní orgánu štátu oprávneného konať za štát v konaniach o náhradu škody spôsobenej uznesením o vznesení obvinenia ako nezákonným rozhodnutím vydaným v trestnom konaní policajtom v prípade, že podanú sťažnosť prokurátor zamietol a podal obžalobu príslušnému súdu, a na určenie príslušného štátneho orgánu využiť jednoznačné kritérium podania žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody zo strany poškodeného jednému z dvoch do úvahy prichádzajúcich štátnych orgánov (ministerstvo vnútra alebo generálna prokuratúra); podľa právnej úpravy účinnej od 01.01.2013 bola však táto nejednoznačnosť uspokojivo odstránená a preto nie je potrebné ponechávať riešenie tejto otázky na nepredvídateľnú aktivitu poškodeného, ktorý je súčasne aj naďalej chránený pred omylom pri podaní žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody ustanovením § 15 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z., podľa ktorého ak bola žiadosť podaná na nepríslušnom orgáne, je tento orgán povinný bezodkladne ju postúpiť príslušnému orgánu a upovedomiť o tom poškodeného; účinky podania žiadosti zostávajú zachované. Opačný výklad by podľa názoru odvolacieho súdu poprel zmysel a účel zákona č. 412/2012 Z. z. (odvolací súd nespochybňuje, že v posudzovanom prípade uznesenia o vznesení obvinenia ako nezákonného rozhodnutia, proti ktorému prokurátor zamietol sťažnosť a podal obžalobu ide oblasť verejnej moci, ktorá patrí do pôsobnosti viacerých orgánov, zákonodarca však kritériá založenia oprávnenia konať v jeho mene v konaní o náhradu škody spôsobenej týmto rozhodnutím s účinnosťou od 01.01.2013 stanovil jednoznačne v prospech generálnej prokuratúry a bez ohľadu na skutočnosť, že nezákonné rozhodnutie nevydal priamo prokurátor).

Zo skutkových zistení v prejednávanej veci vyplýva, že navrhovateľovi bolo uznesením policajta vznesené obvinenie pre prečin ublíženia na zdraví a pre prečin výtržníctva (po zmene právnej kvalifikácie skutku bolo trestné stíhanie vedené len pre prečin výtržníctva); podanú sťažnosť proti uzneseniu o vznesení obvinenia prokurátor zamietol; v priebehu trestného konania dával prokurátor príslušnému policajtovi záväzné pokyny na ďalší postup vo veci, následne podal prokurátor na navrhovateľa obžalobu príslušnému súdu, ktorý trestnú vec obvineného uznesením postúpil obvodnému úradu na prejednanie ako priestupok; navrhovateľ pred podaním návrhu na súd požiadal ministerstvo vnútra o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody a po oznámení ministerstva, že jeho nárok neuspokojí, podal dňa 10.09.2012 na okresný súd návrh na začatie konania, kde ako orgán oprávnený konať za štát označil ministerstvo vnútra, s ktorým okresný súd aj pôvodne konal ako so zástupcom štátu; po zmene právnej úpravy vykonanej zákonom č. 412/2012 Z. z. účinnej od 01.01.2013 okresný súd začal konať s generálnou prokuratúrou ako štátnym orgánom oprávneným konať za štát v predmetnom súdnom konaní (uvedenému predchádzal súhlas navrhovateľa na pojednávaní dňa 04.07.2013).

Z hľadiska aplikácie uvedených úvah na prejednanú vec je potrebné najskôr uviesť, že na účely posúdenia oprávnenia zastupovať štát v súdnom konaní o náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím majú uvedené ustanovenia zákona č. 514/2003 Z. z. procesný charakter (charakter procesných ustanovení pre účely súdneho konania tieto nadobúdajú cez ustanovenie § 21 ods. 4 prvá veta O.s.p., podľa ktorého za štát pred súdom koná štátny orgán v rozsahu pôsobnosti ustanovenej osobitným predpisom alebo právnická osoba, ktorá je oprávnená podľa osobitného predpisu). Novela vykonaná zákonom č. 412/2012 Z. z. nemá žiadne prechodné ustanovenia, všetky jej ustanovenia (vrátane procesných) je preto potrebné aplikovať od okamihu ich účinnosti (01.01.2013); k zmene štátneho orgánu oprávneného konať za štát v konaní o náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím tak z hľadiska posudzovanej veci dochádza v priebehu súdneho konania. Správny postup súdu v tomto prípade je, že na zmenu štátneho orgánu oprávneného konať za štát prihliadne z úradnej povinnosti, pretože nejde o nedostatok návrhu; rovnako nie je potrebný pre tento postup súdu návrh

navrhovateľa (poškodeného) alebo jeho súhlas, pretože uvedená zmena je dôsledkom zmeny procesnej právnej úpravy v priebehu súdneho konania.

Možno vyjadriť aj názor (ako to urobil aj odporca v odvolaní), že predmetná zmena právnej úpravy účinná od 01.01.2013 sa posudzovanej otázky nedotkla, pretože pokiaľ poškodený podal žiadosť o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody na ministerstvo vnútra podľa právnej úpravy účinnej do 31.12.2012, tento štátny orgán sa stal orgánom oprávneným konať za štát v súdnom konaní o náhradu škody z nezákonného rozhodnutia aj po 01.01.2013. S týmto názorom sa však odvolací súd nestotožňuje. Ako už bolo uvedené zákon č. 412/2012 Z. z. neobsahuje žiadne prechodné ustanovenia; preto minimálne ustanovenia procesného charakteru v tomto zákone (medzi ktoré odvolací súd v zmysle § 21 ods. 4 prvá veta O.s.p. zaraďuje aj ustanovenia určujúce štátny orgán oprávnený konať za štát v súdnom konaní o náhradu škody z nezákonného rozhodnutia) je potrebné aplikovať aj na konania začaté pred jeho účinnosťou. Dôvodom pre tento názor je záver vyplývajúci z doktríny tzv. nepravej retroaktivity, v zmysle ktorej nepravá retroaktívita spočíva v tom, že právne vzťahy hmotného aj procesného práva, ktoré vznikli za účinnosti predchádzajúcej právnej úpravy sa spravujú zásadne touto právnou úpravou a to až do doby účinnosti novej právnej úpravy; po jej účinnosti sa už ale riadia právom novým; táto zásada však platí len v prípade, ak prechodné ustanovenia novej právnej úpravy neustanovia so zreteľom na osobitosti niektorých právnych vzťahov niečo iné; ak ale nová právna úprava nepamätá na špecifické riešenie určitej konkrétnej čiastkovej (procesnej alebo hmotnoprávnej) situácie, tak je namieste dospieť k záveru, že nová právna úprava odo dňa svojej účinnosti do budúca upravuje aj právne vzťahy a jednotlivé skutočnosti, ktoré síce vznikli v minulosti, ale existujú ďalej; nepravá retroaktívita je v právnej teórii a praxi považovaná za prijateľnú; pokiaľ ide o nepravú retroaktívitu v procesnom práve, z povahy procesného práva vyplýva, že nové procesné právo (jeho zmeny) má pôsobiť odo dňa nadobudnutia účinnosti nového zákona a to aj pre konania začaté pred jeho účinnosťou; účinky procesných úkonov súdu a účastníkov konania, ktoré s nimi spájala alebo nespájala predchádzajúca úprava zostávajú zachované; v prípade procesných vzťahov platí nové právo aj v konaniach začatých pred jeho účinnosťou, ale doposiaľ neskončených; táto zásada môže byť prelomená len konkrétnym znením prechodných ustanovení novej právnej úpravy (pokiaľ prechodné ustanovenia neustanovia nič iného alebo neustanovia vôbec nič vyššie uvedená zásada platí). Preto pokiaľ nová právna úprava s účinnosťou od 01.01.2013 zmenila orgán štátu oprávnený konať za štát v súdnych konaniach o náhradu škody spôsobenej uznesením o vznesení obvinenia ako nezákonným rozhodnutím v prípade, že prokurátor podanú sťažnosť zamietol a podal obžalobu príslušnému súdu, je potrebné na túto právnou úpravu prihliadnúť a konať ďalej s týmto orgánom (z hľadiska posudzovanej veci s generálnou prokuratúrou) s tým, že všetky účinky úkonov (procesných aj hmotnoprávných) vykonaných podľa starej právnej úpravy a za jej účinnosti zostávajú zachované (napr. otázka splnenia podmienky predbežného prerokovania nároku na náhradu škody, otázka omeškania s plnením náhrady škody a podobne).

V zmysle uvedených právnych úvah odvolací súd nastolené dovolacie otázky rieši tak, že štátnym orgánom oprávneným konať za štát (Slovenskú republiku) v súdnom konaní začatom do 31.12.2012 v prípade uplatneného nároku na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím podľa zákona č. 514/2003 Z. z., ktorým je uznesenie o vznesení obvinenia vydané povereným príslušníkom policajného zboru, proti ktorému podanú sťažnosť prokurátor zamietol a podal obžalobu príslušnému súdu za situácie, že poškodený podal žiadosť o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody štátnemu orgánu príslušnému podľa predpisov účinných do 31.12.2012, je s účinnosťou od 01.01.2013 Generálna prokuratúra Slovenskej republiky; na tom nič nemení skutočnosť, že právna úprava napriek presnému vymedzeniu kompetencie jednotlivých štátnych orgánov konať za štát aj po 01.01.2013 ponechala v účinnosti (okrem iných aj pre účely náhrady škody, ktorá vznikla v rámci trestného konania) možnosť založenia oprávnenia štátneho orgánu konať v súdnom konaní za štát na základe toho, že sa na tento orgán obrátil poškodený so žiadosťou o predbežné prerokovanie nároku, pretože príslušné ustanovenie podľa názoru odvolacieho súdu dopadá na prípady, kedy nie je možné príslušný (jeden konkrétny) štátny orgán, v ktorého pôsobnosti došlo ku škode, jednoznačne určiť podľa daných zákonných kritérií (§ 4 ods. 1 písm. a/ až písm. l/ zákona č. 514/2003 Z. z. v znení účinnom od 01.01.2013); v uvedenom súdnom konaní o náhradu škody proti štátu začatom do 31.12.2012 prihliadne súd na zmenu orgánu oprávneného konať za štát od 01.01.2013 z úradnej povinnosti.

Pre úplnosť odvolací súd udáva, že dovolanie proti tomuto rozsudku nepripustil na otázku posúdenia nezákonnosti uznesenia o vznesení obvinenia, ktoré nebolo zrušené pre nezákonnosť, ale trestné

stíhanie skončilo postúpením veci na prejednanie priestupku, ako titulu nároku na náhradu škody v prejednávanej veci.

Toto rozhodnutie prijal senát krajského súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu nie je odvolanie prípustné.